

Motion till riksdagen 2021/22:2460

av **Runar Filper m.fl. (SD)**

Kulturarv och miljöer i fädernas bygder

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Jordbruksverket tillsammans med andra myndigheter, i högre grad än i dag, bör verka för att bevara och utveckla hag- och betesmarkerna och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att arbeta för att bevara och utveckla odlingen av de gamla lantsorterna och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att arbeta för att bevara och utveckla de hotade svenska lantraserna och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att verka för ett livskraftigt och levande fäbodjordbruk och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillföra ytterligare incitament och resurser för att stärka arbetet med restaurering av natur- och kulturmiljöer i odlingslandskapet och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett särskilt riktat stöd för bevarande av överlopsbyggnader och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen genom berörda länsstyrelser bör verka för att skydda de sammanhängande skogsfinska bosättnings- och odlingsmiljöerna som har svagt eller inget skydd och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om det skogsfinska kulturlandskapet, finnskogen med dess finngårdar i Värmlands län, på Unescos världsarvslista och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skyddad beteckning för svenska livsmedel och jordbruksprodukter och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att vattendirektivet och dess förslag till åtgärder måste präglas av kostnadseffektivitet och en balans mellan god vattenmiljö och ett hållbart, konkurrenskraftigt jord- och skogsbruk samt bevarande av kulturarv och tillkännager detta för regeringen.

11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att systemet för avgörande av åtgärder under vattendirektivet måste revideras och tillkännager detta för regeringen.

Hag- och betesmarker

Under det senaste decenniet har nästan en femtedel av Sveriges hag- och betesmarker försvunnit. Traditionellt betraktades ängen som åkerns moder, och foder till kreatur och gödsel till åkrarna hade sitt ursprung i de enorma arealer ängar och våtmarker som användes för slätter och bete. Ända sedan mitten av 1800-talet har ängsmarker och de naturliga betesmarkerna kontinuerligt minskat i det svenska odlingslandskapet och i dag återstår endast en bråkdel av de fornstora arealerna. I biologiskt hänseende är dessa hag- och betesmarker några av de mest värdefulla och intressanta naturtyper vi har i Sverige. Det handlar dessutom om att bevara ett vackert öppet landskap, med goda förutsättningar för livsmedelsproduktion, sysselsättning, boendemiljöer, turism, rekreation och artrikedom.

Jordbruksverket bör tillsammans med andra myndigheter, i högre grad än idag, verka för att bevara och utveckla hag- och betesmarkerna.

Gamla lantsorter

Med lantsorter avses sorter av nyttoväxter som odlades redan innan den vetenskapliga växtförädlingen vann insteg. Gemensamt för alla lantsorter är att de under lång tid har anpassat sig till förhållandena på den plats där de odlats och utvecklats. Äldre sorter uppvisar stora genetiska skillnader och ger nya möjligheter i växtföljden. Lantsorterna skiljer sig från moderna sorter i odlingsegenskaper, till exempel genom lägre näringsbehov, längre strå och mer utvecklade rotsystem, – egenskaper som till exempel passar väl för ekologisk odling. Även kärnans näringsammansättning och innehåll av spårämnen är i regel högre i de äldre sorterna. Det kan konstateras att äldre lantsorter inte enbart är ett kulturarv utan också en viktig del i arbetet för att bevara den biologiska mångfalden. Insatserna för att bevara och utveckla de gamla lantsorterna ska fortsätta att intensifieras.

Lantraserna

De svenska lantraserna har långa anor i Sverige och är levande bärare av vår kulturhistoria. Dessutom har många lantraser unika egenskaper som är värda att bevara.

Lantrasföreningarna utför i dag ett stort arbete med att bevara lantraserna genom att upprätthålla genbanker, rekrytering och information. I genbanken utvecklas och bevaras rasernas mest ursprungliga och oförändrade delar. Utmärkande för en lantras är därför anpassningen till den lokala miljön – förmågan att överleva och producera.

Lantrasernas existens hotades när vi gick från ett småskaligt och självhushållande jordbruk till ett mer specialiserat och industrialiserat jordbruk. De äldre husdjuren, som var anpassade till de lokala förhållandena, var inte tillräckligt effektiva i det storskaliga

och mer produktionsinriktade jordbruket. Flera svenska lantraser har sedan dess helt försvunnit eller blivit uppblandade med andra raser. Insatserna för att bevara och utveckla de utrotningshotade svenska lantraserna ska intensifieras.

Fäbodbruk

Fäbodbruk innebär att djur vallas på sommarbete under traditionella former. Denna driftstradition har gett upphov till unika kulturyttringar i form av matlagning, musik och traditioner som i just sin form bara finns i Sverige.

Det svenska fäbodbruket är och har alltid varit ett komplement till ett småskaligt gårdsbruk i skogs- eller fjällbygd, där inägomarken skulle producera livsmedel och/eller vinterfoder och inte räckte till för att föda kreaturen året runt.

Det går inte att till fullo beräkna den förlust som skulle åsamkas Sverige om denna bruksform tilläts försvinna. Vår historiska identitet är synonym med ett aktivt fäbodbruk. Besöksnäringen skulle förlora både nationellt och internationellt intresse om vi förlorar detta ännu levande kulturarv.

Regeringen ska i högre grad verka för ett livskraftigt och levande fäbodjordbruk.

Restaureringsstöd för insatser i odlingslandskapet

Marker som växer igen och byggnader som förfaller kan restaureras och vårdas långsiktigt. Betesdjur kan släppas på marker där de gör mest natur- och kulturvårdsnytta. Artrika vägkanter och slåtterängar gynnas av slåtter och skörd. I ett öppet och aktivt brukat landskap med välbevarade lador, betande djur och synliga vattenspeglar trivs såväl vilda djur och växter som människor och deras boskap. Ersättningar till jordbrukare för skötsel av natur- och kulturmiljöer ger kostnadseffektiv miljönytta.

Från både Jordbruksverket, Skogsstyrelsen samt Riksantikvarieämbetet finns olika stödformer att söka för att restaurera och underhålla diverse kulturmiljöer. Genom Landsbygdsprogrammet finns möjlighet att ansöka om ersättning för restaurering av kultur- och landskapsvårdande objekt i odlingslandskapet – miljöersättningar såsom restaurering av betesmarker och slåtterängar. Samtliga stödformer är positiva insatser för ett bevarat odlingslandskap, men inte tillräckligt. Möjligheterna att tillföra ytterligare incitament och resurser för att stärka arbetet med restaurering av natur- och kulturmiljöer i odlingslandskapet behöver ses över.

Stöd för bevarande av överloppsbyggnader i det svenska kulturlandskapet

Det Sverige som många förknippar med de rödmålade stugornas och ladugårdarnas landskap – det Sverige som så många målade beskriver när de med stolthet berättar om hur hembygden och dess bebyggelse ser ut – den landskapsbilden är kanske borta inom några decennier, när alla dessa landsbygders ladugårdar och lador förfallit, rivits eller ändrat utseende och färg.

Den faluröda färgen och rödmyllan gjorde sitt intåg på svensk landsbygd och finsk kustbygd under 1800-talets början, då husen på landsbygden började panelas och rödfärgas. Alltsedan dess har det svenska kulturlandskapet alltmer präglats av rödmålade gårdar, som blivit en del av det svenska kulturarvet.

Det ligger något värdefullt i byarnas utseende och färg genom de gamla ladugårdarnas och ladornas närvaro. Utan dem vore nyanserna och skönheten inte lika bländande i det svenska kultur- och odlingslandskapet. Det skulle inte kännas fullt så upplevelserikt att beskåda ett vackert landskap som förfulas genom nyare plåt- och industriliknande ladugårdar och uthus.

Skydda det skogsfinska kultur- och odlingslandskapet

Okänt för många svenskar idag är gångna tiders finländska arv och dess påverkan på vårt kultur- och odlingslandskap. I ett flertal av de svenska landskapen finns sammanhängande skogsbygder som starkt präglats av den gamla finska kulturen, vilket gårdsnamn, byggnadsstil och lägesnamn vittnar om. Inte minst de få kvarvarande odlingsmarker som bröts på 1600-talet genom att skog höggs ned och svedjebbruk förvandlade markerna till odlings- och betesmark är värda att bevara.

Dessa miljöer är unika, och inte ens i Finland finns bevarade rökstugor på ursprunglig plats, så som det finns på båda sidor av gränsen mellan Värmland och Hedmark i Norge. Huvudsakliga finnbosättningar och finnmarker finns också Dalarna, Gävleborg och i delar av Västernorrlands län. Dessa områden är redan i flera fall naturreservat som förvaltas för att bevara byggnadsbestånd, slätterängar samt växt- och djurliv och för att bruka dess inägomarker genom årlig hävd. Regeringen ska genom berörda länsstyrelser verka för att skydda de sammanhängande skogsfinska bosättnings- och odlingsmiljöerna som har svagt eller inget skydd, och även ta initiativ till att föra fram ett nytt världsarv, – Finnskogen med dess finngårdar i Värmlands län. Ett projekt för att förverkliga detta är i startgroparna och initierat av ett antal länsaktörer, men vi vill ge regeringen tillkänna att frågan är av stor regional vikt och att regeringen därför bör verka för dess genomförande.

Skydd för svenska matprodukter

Matprodukter och livsmedel har alltid producerats på landsbygden, och det svenska jordbruket har därigenom fört vidare en viktig del av vårt kulturarv. Svenska mat- och hantverkstraditioner, som är sprungna ur det gamla bondesamhället, riskerar att förglömmas och förändras i rask takt i dagens nydanande samhälle. Nedärvd kunskap om så vardagliga och naturliga sysslor som att sylta och safta, salta, röka och torka är på väg att försvinna. Blodmat av olika slag var vanligare förr, när man var noga med att ta till vara allt ätbart på slaktdjur. Det kunde vara svartsoffa, blodkorv, blodpalt, paltbröd m.m. Det kan handla om brödbak och gamla mjölkrätter. Att ta tillvara på allt det som var självklart under självhushållningens tid, är inte lika vanligt förekommande i dag. Här har vi en målsättning om att bevara det arv som annars riskerar att gå förlorat.

Sedan 1992 har ansökan kunnat göras hos EU om skyddad beteckning för livsmedel och jordbruksprodukter. Det finns en ursprungsbeteckning (SUB) där endast få svenska

produkter upptas, Kalixlöngrömm och Upplandskubb. Det finns också en geografisk beteckning (SGB) där bruna bönor från Öland, Sveciaost, Hånnlamb (kött från gutefår), skånsk spettekaka, svensk vodka, svensk punsch, svensk akvavit och nu senast värm-landskt skrämjöl upptas. Gemensamt för de båda beteckningarna är att det ska finnas en geografisk och historisk koppling till ett avgränsat område. Det finns många skydds- värda anrättningar, både bland de ovan nämnda och andra oräkneliga exempel, som bör hamna under samma kategori som de ovan uppräknade. Varje landsdel har sina egna landskapsrätter och bär på egna mattraditioner med sin egen historia. Med ovanstående i beaktande vill Sverigedemokraterna att regeringen verkar för att Sverige hos EU ansöker om att fler svenska livsmedel och jordbruksprodukter får skyddad beteckning.

Kulturarvet hotas av vattendirektivet

EU:s ramdirektiv för vatten, det så kallade Vattendirektivet, syftar till att förbättra vattenkvaliteten i unionens medlemsstater på ett liknande sätt. Trots det har Sverige valt en egen modell, där direktivets alla olika mål och krav har fått status som miljökvalitets- normer. Dessa är svårare att väga mot andra värden vid målkonflikter. Myndigheter kritiserar också det svenska systemet för att vara alltför komplext och att det försvårar politiska avvägningar. Utrymmet för involvering av lokala aktörer och anpassning till lokal kännedom fungerar inte heller tillfredsställande. Jämför man tillämpningen ser man dessutom att Sverige i mycket mindre utsträckning har använt de möjligheter till undantag som finns i direktivet. De områden som särskilt skiljer ut sig är undantag för jordbruket och för viktiga kulturvärden. Dessa har knappt alls använts i Sverige, i motsats till hur man har gjort i andra medlemsstater. Att göra åtgärder för att förbättra vattenkvaliteten är i grunden positivt, men som i allt seriöst beslutsfattande måste man kunna väga olika samhällsvärden mot varandra.

Riksantikvarieämbetet anser att dagens tillämpning av vattendirektivet utgör ett stort hot mot kulturarvet. Sverigedemokraterna anser att åtgärdsprogrammets förslag till åtgärder ska präglas av kostnadseffektivitet och en balans mellan god vattenmiljö och ett hållbart och konkurrenskraftigt svenskt jord- och skogsbruk, samt bevarande av kulturarvet. Systemet för avgörande av åtgärder under Vattendirektivet måste också revideras med syfte att förbättra möjligheterna till politiska avvägningar mellan olika värden och att bättre möjliggöra för lokala aktörer att påverka lokala beslut.

Runar Filper (SD)

Martin Kinnunen (SD)

Staffan Eklöf (SD)

Yasmine Eriksson (SD)

Mats Nordberg (SD)